



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA w ŁODZI

ul. Piotrkowska 120
90-006 Łódź
tel. (42) 636 36 89, fax (42) 636 07 12
e-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO 411-8(28)10/AB

Łódź, dnia 20 czerwca 2011 r.

DECYZJA Nr RŁO 14/2011

- I.** Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu przeciwko **Wodociągom Kieleckim Sp. z o.o. z siedzibą w Kielcach**

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

- 1. uznaje się za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz określony w art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6** tej ustawy praktykę polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. – posiadacza sieci i przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych, na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę obejmującym obszar miasta Kielce, gminy Masłów, gminy Sitkówka-Nowiny oraz gminy Zagnańsk, poprzez narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków polegających na zamieszczaniu w ich treści zapisów, nakładających na Usługobiorcę obowiązek usunięcia awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku nie będącym własnością Usługodawcy, tj. poza granicami nieruchomości Usługobiorcy;
- 2. uznaje się za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz określony w art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6** tej ustawy praktykę polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. – posiadacza sieci i przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych, na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę obejmującym obszar miasta Kielce, gminy Masłów, gminy Sitkówka-Nowiny oraz gminy Zagnańsk, poprzez narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o odprowadzanie ścieków oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków polegających na zamieszczaniu w ich treści zapisów, zgodnie z którymi naprawa, remont, usuwanie awarii oraz konserwacja instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Usługodawcy, tj. poza granicami nieruchomości

Usługobiorcy, należą do obowiązków Usługobiorcy;

3. **uznaje się za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz określony w art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6** tej ustawy praktykę polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. – posiadacza sieci i przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych, na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę obejmującym obszar miasta Kielce, gminy Masłów, gminy Sitkówka-Nowiny oraz gminy Zagnańsk, poprzez narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę, umów o odprowadzanie ścieków oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków polegających na zamieszczaniu w ich treści zapisów, zgodnie z którymi w przypadku zaboru wodomierza lub naruszenia plomb w zestawie wodomierzowym zawinionego przez Usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza;
4. **uznaje się za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz określony w art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6** tej ustawy praktykę polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. – posiadacza sieci i przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych, na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę obejmującym obszar miasta Kielce, gminy Masłów, gminy Sitkówka-Nowiny oraz gminy Zagnańsk, poprzez narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę, umów o odprowadzanie ścieków oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków polegających na zamieszczaniu w ich treści zapisów, zgodnie z którymi w razie dokonywania przez Usługobiorcę zmian w urządzeniach, przyłączach i instalacjach wodociągowych i kanalizacyjnych mających wpływ na wielkość poboru wody lub wskazania tej wielkości bez uzgodnienia z Usługodawcą, Usługodawca ma prawo do ustalenia wysokości opłat w oparciu o ilość pobranej wody, naliczonej jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza,

i nakazuje się zaniechanie ich stosowania.

- II.** Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. z siedzibą w Kielcach **karę pieniężną** w wysokości:

1. 93.124 zł (słownie: dziewięćdziesiąt trzy tysiące sto dwadzieścia cztery złote) z tytułu naruszenia zakazu określonego w art. 9 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach I.1 i I.2 sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa.
2. 20.780 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy siedemset osiemdziesiąt złotych) z tytułu naruszenia zakazu określonego w art. 9 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I.3 i I.4 sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa.

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 83 wyżej wymienionej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do jej art. 33 ust. 6

– **działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:**

postanawia się obciążyć Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. z siedzibą w Kielcach **kosztami opisanego na wstępie postępowania** antymonopolowego i zobowiązuje się Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. z siedzibą w Kielcach do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w kwocie 46 zł (słownie: czterdzieści sześć złotych) w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji.

Uzasadnienie

Do Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi wpłynęło zawiadomienie mieszkańców ulicy Jeleniowskiej w Kielcach, że Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. po awarii przyłącza wodociągowego położonego pod ulicą, w roku 2007 zmieniły treść umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, narzucając usługobiorcom będącym właścicielami przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych zlokalizowanych w pasie drogowym, a więc poza granicami ich nieruchomości. Do 2007 r. naprawy, remonty powyższych przyłączy wykonywały Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. W związku z tym zostało wszczęte postępowanie wyjaśniające, w toku którego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwany dalej: „Prezesem Urzędu” - ustalił, że Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. – zwane dalej również „Spółką”- są przedsiębiorcą wodociągowo-kanalizacyjnym i prowadzą zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie miasta Kielce, gminy Masłów, gminy Sitkówka-Nowiny oraz gminy Zagnańsk, posiadając na tak określonym rynku pozycję monopolisty. Spółka uwzględniając podział odbiorców na grupy taryfowe oraz przedmiot świadczenia zawiera umowy w oparciu o różne wzorce umów (dowód: karty Nr 5, 11-12), które są stosowane od 2007 r. We wszystkich umowach zawieranych w oparciu o opracowane wzory umów, których przedmiotem jest zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków Spółka zamieściła zapisy:

- nakładające na Usługobiorcę obowiązek usunięcia awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku nie będącym własnością Usługodawcy (dowód: karty Nr 21-22, 27-28, 31-34, 39-40, 43-46, 49-52, 55-56, 61-62);
- zgodnie z którymi naprawa, remont, usuwanie awarii oraz konserwacja instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Usługodawcy, należą do obowiązków Usługobiorcy (dowód: karty Nr 21-22, 27-28, 31-34, 39-40, 43-46, 49-52, 55-56, 61-62);
- zgodnie z którymi w przypadku zaboru wodomierza lub naruszenia plomb w zestawie wodomierzowym zawinonego przez Usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza (dowód: karty Nr 21-22, 27-28, 31-34, 39-40, 43-46, 49-52, 55-56, 61-62);
- zgodnie z którymi w razie dokonywania przez Usługobiorcę zmian w urządzeniach,

przyłączach i instalacjach wodociągowych i kanalizacyjnych mających wpływ na wielkość poboru wody lub wskazania tej wielkości bez uzgodnienia z Usługodawcą, Usługodawca ma prawo do ustalenia wysokości opłat w oparciu o ilość pobranej wody, naliczonej jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza (dowód: karty Nr 21-22, 27-28, 31-34, 39-40, 43-46, 49-52, 55-56, 61-62).

We wszystkich umowach zawartych w oparciu o opracowane wzory umów, których przedmiotem jest zbiorowe zaopatrzenie w wodę Spółka zamieściła zapisy:

- nakładające na Usługobiorcę obowiązek usunięcia awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku nie będącym własnością Usługodawcy (dowód: karty Nr 25-26, 37-38, 41-42, 59-60, 62-63);
- zgodnie z którymi w przypadku zaboru wodomierza lub naruszenia plomb w zestawie wodomierzowym zawinonego przez Usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza (dowód: karty Nr 25-26, 37-38, 41-42, 59-60, 62-63);
- zgodnie z którymi w razie dokonywania przez Usługobiorcę zmian w urządzeniach, przyłączach i instalacjach wodociągowych i kanalizacyjnych mających wpływ na wielkość poboru wody lub wskazania tej wielkości bez uzgodnienia z Usługodawcą, Usługodawca ma prawo do ustalenia wysokości opłat w oparciu o ilość pobranej wody, naliczonej jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza (dowód: karty Nr 25-26, 37-38, 41-42, 59-60, 62-63).

We wszystkich umowach zawartych w oparciu o opracowane wzory umów, których przedmiotem jest zbiorowe odprowadzanie ścieków Spółka zamieściła zapisy:

- zgodnie z którymi naprawa, remont, usuwanie awarii oraz konserwacja instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Usługodawcy, należą do obowiązków Usługobiorcy (dowód: karty Nr 23-24, 29-30, 35-36, 47-48, 53-54, 57-58, 64-65);
- zgodnie z którymi w przypadku zaboru wodomierza lub naruszenia plomb w zestawie wodomierzowym zawinonego przez Usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza (dowód: karty Nr 23-24, 29-30, 35-36, 47-48, 53-54, 57-58, 64-65);
- zgodnie z którymi w razie dokonywania przez Usługobiorcę zmian w urządzeniach, przyłączach i instalacjach wodociągowych i kanalizacyjnych mających wpływ na wielkość poboru wody lub wskazania tej wielkości bez uzgodnienia z Usługodawcą, Usługodawca ma prawo do ustalenia wysokości opłat w oparciu o ilość pobranej wody, naliczonej jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza (dowód: karty Nr 23-24, 29-30, 35-36, 47-48, 53-54, 57-58, 64-65).

Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. nałożyły na Usługobiorcę obowiązek usunięcia awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku, który nie jest własnością

Usługodawcy oraz obowiązek naprawy, remontu, usuwania awarii, konserwacji instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Usługodawcy bez względu na to, czy odcinek ten jest położony w granicach nieruchomości, czy też nie.

Kwestie prawne dotyczące przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych we wszystkich umowach zawieranych w oparciu o ww. wzorce umów Spółka „uregulowała” zamieszczając postanowienie o treści: „*Usługobiorca oświadcza, że: (...) zostały uregulowane wszystkie sprawy formalno-prawne związane z wykonanymi przyłączami: wodociągowym i kanalizacyjnym*” (dowód: karty Nr 21- 65).

Prezes Urzędu uznał, że powyższe zapisy mogą stanowić przejaw narzucania uciążliwych warunków umów przynoszących Wodociągom Kieleckim Sp. z o.o. nieuzasadnione korzyści. W związku z powyższym, w dniu 28 kwietnia 2010 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem naruszenia zakazu określonego w art. 9 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) – zwanej dalej „ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów” - polegającym na nadużywaniu przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. - posiadacza sieci i przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych, pozycji dominującej na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmującym obszar miasta Kielce, gminy Masłów, gminy Sitkówka-Nowiny oraz gminy Zagnańsk, poprzez:

- narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, nakładających na Usługobiorcę obowiązek usunięcia awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku nie będącym własnością Usługodawcy;
- narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o odprowadzanie ścieków oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi naprawa, remont, usuwanie awarii oraz konserwacja instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Usługodawcy, należą do obowiązków Usługobiorcy;
- narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę, umów o odprowadzanie ścieków oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi w przypadku zaboru wodomierza lub naruszenia plomb w zestawie wodomierzowym zawinionego przez Usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza;
- narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę, umów o odprowadzanie ścieków oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi w razie dokonywania przez Usługobiorcę zmian w urządzeniach, przyłączach i instalacjach wodociągowych i kanalizacyjnych mających wpływ na wielkość poboru wody lub wskazania tej wielkości bez uzgodnienia z Usługodawcą, Usługodawca ma prawo do ustalenia wysokości opłat w oparciu o ilość pobranej wody, naliczonej jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania antymonopolowego (dowód: karta Nr 3) Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. w piśmie NP/5705/1611/10 z dnia 31 maja 2010 r. ustosunkowały się następująco do postawionych zarzutów:

1. Zapis nakładający na Usługobiorcę obowiązek usunięcia awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku niebędącym własnością Usługodawcy, w opinii Spółki nie jest dla odbiorców usług uciążliwy, ani nie stanowi dla Spółki źródła nieuzasadnionych korzyści. Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. oparły to twierdzenie między innymi na rozwiązaniach jakie przyjął i zawarł w ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858 ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków” – ustawodawca. Spółka podkreśliła przede wszystkim „odrębność” sieci i przyłącza wskazując, iż ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków zawiera definicję zarówno pojęcia sieć, jak i przyłącze oraz wskazuje odrębne uregulowania dotyczące sieci i przyłącza. Art. 2 pkt 5 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków zawiera definicję pojęcia „przyłącze kanalizacyjne”, art. 2 pkt 6 definiuje pojęcie „przyłącze wodociągowe”, a art. 2 pkt 7 definiuje „sieć”. Ponadto ustawodawca w ust. 2 art. 15 tej ustawy wskazuje, iż realizację budowy przyłączy do sieci (...) zapewnia na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci. Również Wodociągi Kieleckie Sp. o.o. określając warunki techniczne przyłączenia do sieci określa je różnie dla sieci i dla przyłączy. Spółka wskazała, iż wprowadzając kwestionowany zapis skorzystała z „przyzwolenia” ustawodawcy zawartego w art. 5 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, który stanowi, że jeżeli umowa o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków nie stanowi inaczej, odbiorca usług odpowiada za zapewnienie niezawodnego działania posiadanych instalacji i przyłączy wodociągowych lub instalacji i przyłączy kanalizacyjnych z urządzeniem pomiarowym włącznie. Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. zaznaczyły, że cyt. „Zgodnie z treścią cytowanego przepisu strony umowy mogą zakres odpowiedzialności uregulować inaczej niż to przewiduje ustawa i tak też zostało przyjęte w stosowanych przez Spółkę wzorcach umów” (dowód: karta Nr 84).

W opinii Wodociągów Kieleckich Sp. z o.o. za przyjęciem kwestionowanego postanowienia przemawia też aspekt ekonomiczny, tj. koszty utrzymania przyłączy, a w konsekwencji określenie taryf. Spółka na potrzeby opracowania wniosku taryfowego prowadzi ewidencję księgową, która zawiera m.in. koszty utrzymania sieci wodociągowej. Ponieważ ewidencja dotyczy sieci wodociągowej w rozumieniu przepisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, nie uwzględnia ona kosztów utrzymania kosztów przyłączy niebędących własnością Wodociągów Kieleckich Sp. z o.o. (dowód: karty Nr 84-85). Spółka wskazała, iż przyjmując, że „(...) przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne staje się niejako automatycznie posiadaczem przyłącza wodociągowo-kanalizacyjnego w całości wybudowanego przez odbiorcę usług i z jego środków i tym przyłączem woda doprowadzona jest tylko do jednej posesji a usuwanie awarii i konserwacja będzie obowiązkiem przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, to jest rzeczą oczywistą, że w świetle ustawy o rachunkowości mogą to być tylko koszty utrzymania i eksploatacji sieci.” (dowód: karta Nr 85). Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ustalając niezbędne przychody dla potrzeb obliczenia taryfowych cen i stawek opłat uwzględnia między innymi koszty eksploatacji i utrzymania sieci wodociągowej. W ocenie Spółki, kosztami utrzymania przyłączy byłiby obciążeni poprzez alokację prostą wszyscy odbiorcy wody w cenie 1 m³ wody/ścieków, co spowoduje subsydiowanie skrośne, czyli

wszyscy odbiorcy usług zapłacą za utrzymanie przyłącza, „(...) nawet gdy sami przyłącza wody nie mają” (dowód: karta Nr 85). W opinii Wodociągów Kieleckich Sp. z o.o. nakładanie na wszystkich odbiorców usług obowiązku ponoszenia kosztów usuwania awarii na indywidualnych przyłączach wody jest właśnie nadużywaniem pozycji dominującej, a rozporządzenie Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 127, poz. 886) – zwane dalej: „rozporządzeniem w sprawie określenia taryf”, nakłada na przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne obowiązek zapewnienia kalkulacji cen stawek i opłat w sposób eliminujący subsydiowanie skrośne. Spółka podniosła również, że w przypadku odbiorcy będącego podmiotem gospodarczym, który prowadzi działalność gospodarczą i wykonał przyłącze z własnych środków i posiada w ramach prowadzonej działalności środki finansowe na utrzymywanie przyłączy i przerzucanie obowiązku utrzymywania jego przyłącza przez innych odbiorców usług nie ma uzasadnienia (dowód: karta Nr 85).

2. Analogiczne uzasadnienie Spółka przyjęła dla zapisu dotyczącego obowiązku naprawy, remontu, usuwania awarii, napraw, konserwacji przyłączy i instalacji kanalizacyjnych niebędących własnością Usługodawcy (dowód: karta Nr 85).
3. Spółka nie podzieliła stanowiska, iż zapis dotyczący wyliczenia pobranej wody w przypadku zaboru wodomierza lub naruszenia plomb jako średnią z 6 miesięcy pomnożone przez współczynnik 2 przynosi nieuzasadnione korzyści. W ocenie Spółki wyliczenie w takim przypadku dokładnie ilości wody niemożliwe, a średnia z 6 miesięcy jest ilością miarodajną, a pomnożona przez współczynnik 2 „ma stanowić swoistego rodzaju ostrzeżenie dla odbiorców przed dokonywaniem czynności, o których mowa w tym zapisie. (...) Nie bez znaczenia jest w takim przypadku sytuacja społecznie naganna, gdy w wyniku celowych działań jednego odbiorcy pobrana bez opomiarowania a w konsekwencji i opłaty, woda obciążała pozostałych odbiorców usług działających legalnie” (dowód; karty Nr 85-86). Spółka podniosła, iż przy wprowadzaniu tego zapisu przyświecał jej cel „ochronny”, a w żadnym razie nie chęć uzyskiwania korzyści (dowód: karta Nr 86).

Reasumując, Spółka nie uznała za zasadny żadnego z zarzutów postawionych przez Prezesa Urzędu i wniosła o umorzenie postępowania (dowód: karta Nr 86).

W roku 2009 Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. usunęły: 10 awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku nie będącym własnością Usługodawcy, z tego tytułu osiągnęły przychód w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy) zł (dowód: karta Nr 89), a wszystkie te awarie miały miejsce poza nieruchomością odbiorcy (dowód: karta Nr 142), 562 razy wykonywały konserwację oraz usuwały awarie instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Usługodawcy, z czego osiągnęły przychód w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy) zł (dowód: karty Nr 91-107), czynności takie w roku 2009 530 razy wykonało Pogotowie Wodociągowo-Kanalizacyjne, co przysporzyło Spółce przychód w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy) zł (dowód: karty Nr 108-124). Na terenie gminy Zagnańsk w roku 2009 Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. usunęły 31 awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku nie będącym własnością Usługodawcy, z tego tytułu osiągnęły przychód w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy) zł – 4 awarie miały miejsce poza nieruchomością odbiorcy (dowód: karta Nr 143).

Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. w roku rozliczeniowym 2010 osiągnęły przychód w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy) zł (dowód: karta Nr 149).

Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. w piśmie NP/2327/716/11 z dnia 7 marca 2011 r. poinformowały, iż do kwestionowanych zapisów wprowadziły zmiany. W wyniku tych zmian ilość pobranej wody w przypadku zaboru wodomierza i zerwania plomb oraz w razie dokonywania zmian w urządzeniach, przyłączach i instalacjach, ustala się na podstawie średniej z 3 miesięcy poprzedzających zdarzenie, a nie jak dotychczas z 6 miesięcy (dowód: karta Nr 149). W załączeniu Spółka przekazała nowy wzorzec umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków uwzględniający te zmiany (dowód: karty nr 150-151).

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. są wpisane do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem 0000147680, prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Kielcach, X Wydział Krajowego Rejestru Sądowego. Zgodnie z aktualnym odpisem z rejestru przedsiębiorców przedmiotem działalności Spółki są m.in. pobór i uzdatnianie wody, z wyłączeniem działalności usługowej, działalność usługowa w zakresie rozprowadzania wody oraz odprowadzanie i oczyszczanie ścieków (dowód: karty Nr 6 – 9). Podstawę prawną działania Spółki na terenie miasta Kielce, gminy Masłów, gminy Sitkówka-Nowiny oraz gminy Zagnańsk stanowi Decyzja Nr 1/02 Zarządu Związku Komunalnego Wodociągów i Kanalizacji w Kielcach z dnia 2 września 2002 r. (dowód: karty Nr 75-79).

Spółka, uwzględniając podział odbiorców jedynie na grupy taryfowe oraz przedmiot świadczenia, zawiera umowy w oparciu o różne wzory umów (dowód: karty Nr 5, 11-12), które są stosowane od 2007 r.

We wszystkich umowach zawartych w oparciu o opracowane wzory umów, których przedmiotem jest zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków, bez względu na to czy przyłączy wodociągowe lub kanalizacyjne jest położone w granicach nieruchomości Usługobiorcy Spółka zamieściła postanowienia o treści:

- w § 9 ust. 2 bądź w § 10 ust. 2 „*W przypadku wystąpienia awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku nie będącym własnością Usługodawcy, Usługobiorca ma obowiązek zapewnić Usługodawcy dostęp do nieruchomości celem wstrzymania dostawy wody. Usługobiorca zobowiązany jest do usunięcia awarii w ciągu 24 godzin od jej wystąpienia. W przypadku nie usunięcia awarii w powyższym terminie, Usługobiorca upoważnia Usługodawcę do wejścia na teren nieruchomości i usunięcia awarii na koszt Usługobiorcy.*” (dowód: karty Nr 21-22, 27-28, 31-34, 39-40, 43-46, 49-52, 55-56, 61-62);
- w § 9 ust. 3 bądź w § 10 ust. 3 „*Naprawa, remont, usuwanie awarii oraz konserwacja instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Usługodawcy, należą do obowiązków usługobiorcy*” (dowód: karty Nr 21-22, 27-28, 31-34, 39-40, 43-46, 49-52, 55-56, 61-62);
- w § 10 ust. 5 bądź w § 11 ust. 5 „*Usługobiorca zobowiązany jest do natychmiastowego powiadomienia Usługodawcy o stwierdzeniu zerwania plomby wodomierza głównego, jego osłon, uszkodzenia wodomierza, jego przemieszczeniu lub zaborze. W przypadku zaboru wodomierza lub naruszenia plomb w zestawie wodomierzowym zawinionego przez Usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza*” (dowód: karty Nr 21-22, 27-28, 31-34, 39-40, 43-46, 49-52, 55-56, 61-62);

- w § 13 ust. 1 bądź w § 14 ust. 1 „*W razie dokonywania przez Usługobiorcę zmian w urządzeniach, przyłączach i instalacjach wodociągowych i kanalizacyjnych mających wpływ na wielkość poboru wody lub wskazania tej wielkości bez uzgodnienia z Usługodawcą, Usługodawca ma prawo do ustalenia wysokości opłat według zasad określonych w § 10 ust. 5 (bądź w § 11 ust. 5)*” (dowód: karty Nr 21-22, 27-28, 31-34, 39-40, 43-46, 49-52, 55-56, 61-62).

We wszystkich umowach zawartych w oparciu o opracowane wzory umów, których przedmiotem jest zbiorowe zaopatrzenie w wodę, bez względu na to czy przyłącze wodociągowe jest położone w granicach nieruchomości Usługobiorcy Spółka zamieściła postanowienia o treści:

- w § 9 ust. 2 „*W przypadku wystąpienia awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku nie będącym własnością Usługodawcy, Usługobiorca ma obowiązek zapewnić Usługodawcy dostęp do nieruchomości celem wstrzymania dostawy wody. Usługobiorca zobowiązany jest do usunięcia awarii w ciągu 24 godzin od jej wystąpienia. W przypadku nie usunięcia awarii w powyższym terminie, Usługobiorca upoważnia Usługodawcę do wejścia na teren nieruchomości i usunięcia awarii na koszt Usługobiorcy.*” (dowód: karty Nr 25-26, 37-38, 41-42, 59-60, 62-63);
- w § 10 ust. 5 „*Usługobiorca zobowiązany jest do natychmiastowego powiadomienia Usługodawcy o stwierdzeniu zerwania plomby wodomierza głównego, jego osłon, uszkodzenia wodomierza, jego przemieszczeniu lub zaborze. W przypadku zaboru wodomierza lub naruszenia plomb w zestawie wodomierzowym zawinionego przez Usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza*” (dowód: karty Nr 25-26, 37-38, 41-42, 59-60, 62-63);
- w § 13 ust. 1 „*W razie dokonywania przez Usługobiorcę zmian w urządzeniach, przyłączach i instalacjach wodociągowych mających wpływ na wielkość poboru wody lub wskazania tej wielkości bez uzgodnienia z Usługodawcą, Usługodawca ma prawo do ustalenia wysokości opłat według zasad określonych w § 10 ust. 5*” (dowód: karty Nr 25-26, 37-38, 41-42, 59-60, 62-63).

We wszystkich umowach zawartych w oparciu o opracowane wzory umów, których przedmiotem jest zbiorowe odprowadzanie ścieków, bez względu na to czy przyłącze kanalizacyjne jest położone w granicach nieruchomości Usługobiorcy Spółka zamieściła postanowienia o treści:

- w § 7 ust. 2 bądź w § 9 ust. 2 „*Naprawa, remont, usuwanie awarii oraz konserwacja instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Usługodawcy, należą do obowiązków usługobiorcy*” (dowód: karty Nr 23-24, 29-30, 35-36, 47-48, 53-54, 57-58, 64-65);
- w § 8 ust. 5 bądź w § 10 ust. 5 „*Usługobiorca zobowiązany jest do natychmiastowego powiadomienia Usługodawcy o stwierdzeniu zerwania plomby wodomierza głównego, jego osłon, uszkodzenia wodomierza, jego przemieszczeniu lub zaborze. W przypadku zaboru wodomierza lub naruszenia plomb w zestawie wodomierzowym zawinionego przez Usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone*

przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza” (dowód: karty Nr 23-24, 29-30, 35-36, 47-48, 53-54, 57-58, 64-65);

- w § 11 ust. 1 bądź w § 13 ust. 1 *„W razie dokonywania przez Usługobiorcę zmian w urządzeniach, przyłączach i instalacjach wodociągowych i kanalizacyjnych mających wpływ na wielkość odprowadzanych ścieków lub wskazania tej wielkości, Usługodawca ma prawo do ustalenia wysokości opłat według zasad określonych w § 8 ust.5 (bądź w § 10 ust. 5)” (dowód: karty Nr 23-24, 29-30, 35-36, 47-48, 53-54, 57-58, 64-65).*

Kwestie prawne dotyczące przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych we wszystkich umowach zawartych w oparciu o ww. wzorce umów Spółka „uregulowała” zamieszczając postanowienie o treści: *„Usługobiorca oświadcza, że: (...) zostały uregulowane wszystkie sprawy formalno-prawne związane z wykonanymi przyłączami: wodociągowym i kanalizacyjnym” (dowód: karty Nr 21- 65).*

Na obszarze działalności Wodociągów Kieleckich Sp. z o.o. liczba przyłączy wodociągowych na koniec 2010 r. wynosiła 18 389, z czego własnością Spółki było 2.654 przyłączy, zaś liczba przyłączy kanalizacyjnych na koniec 2010 r. wynosiła 10 446, z czego własnością Spółki było 973 przyłączy (dowód: karta Nr 141).

Na obszarze działalności Spółki sieć wodociągowa jest ułożona po dwóch stronach ulicy. Natomiast położenie sieci kanalizacyjnej względem ciągów komunikacyjnych jest różna i są miejsca gdzie sieć ta jest ułożona po jednej stronie ulicy, po dwóch stronach ulicy, a w niektórych miejscach przebiega środkiem ulicy (dowód: karta Nr 141).

W roku 2009 Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. usunęły 10 awarii na przyłączach wodociągowych przed wodomierzem na odcinku nie będącym własnością Usługodawcy, z tego tytułu osiągnęły przychód w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy) zł (dowód: karta Nr 89), a wszystkie te awarie miały miejsce poza nieruchomością odbiorcy (dowód: karta Nr 142).

Ponadto Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. 562 razy wykonywały konserwację oraz usuwały awarie instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Usługodawcy, z czego osiągnęły przychód w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy) zł (dowód: karty Nr 91-107), czynności takie w roku 2009 530 razy wykonało Pogotowie Wodociągowo - Kanalizacyjne, co przysporzyło Spółce przychód w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy) zł (dowód: karty Nr 108-124). Spółka wskazała, iż „(...)nie jest możliwe wskazanie na jakim odcinku przykanalika miała miejsce awaria” (dowód: karta Nr 142).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Dla uznania, że niniejsza sprawa ma charakter antymonopolowy, w pierwszej kolejności należy ustalić, czy w jej okolicznościach doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego, co wynika z art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a następnie wykazać, czy zostały spełnione przesłanki stosowania praktyki ograniczającej konkurencję zarzucanej Wodociągom Kieleckim Sp. z o.o., to jest przesłanki stosowania praktyki wskazanej w art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 tej ustawy.

Naruszenie interesu publicznoprawnego

Podstawą do zastosowania przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest ustalenie, czy w rozpatrywanej sprawie doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego. Art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, że określa ona warunki

rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Przepisy ustawy znajdują wobec tego zastosowanie wówczas, gdy zostaje zagrożony lub naruszony interes publiczny, polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku gospodarczego. Ma to miejsce w szczególności wtedy, gdy określonymi działaniami dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, względnie, gdy wywołują one na rynku niekorzystne zjawiska (wyrok Sądu Antymonopolowego z 24 października 1991 r. sygn. akt XV Amr 8/90).

Wymienione w art. 1 ust. 1 cele ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zostały określone jako równorzędne, co sprawia, że praktyki ograniczające konkurencję obejmują nie tylko te, które godzą w konkurencję, ale również te, które – podejmowane przez przedsiębiorców posiadających pozycję dominującą – nie godząc wprost w konkurencję, naruszają interesy uczestników rynku. Praktyki ograniczające konkurencję można wobec tego podzielić na praktyki antykonkurencyjne, wywierające bezpośredni wpływ na stan lub rozwój konkurencji oraz praktyki eksploatacyjne, których istotą jest uzyskanie korzyści kosztem innych uczestników rynku, w tym również nieprowadzących działalności gospodarczej. W przypadku praktyk eksploatacyjnych bezpośrednim celem lub skutkiem działań przedsiębiorców jest naruszenie przede wszystkim innych niż konkurencyjne interesów uczestników rynku poprzez wykorzystanie przez przedsiębiorców posiadanej nad kontrahentami przewagi.

Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. mając na rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmującym obszar miasta Kielce, gminy Masłów, gminy Sitkówka-Nowiny oraz gminy Zagnańsk pozycję dominującą, ma możliwość eksploatawania tej pozycji z uszczerbkiem dla uczestników tego rynku po stronie popytu. Dla stwierdzenia naruszenia interesu publicznego wystarczające jest dowolne nadużycie siły rynkowej w relacjach ze słabszymi uczestnikami rynku, albowiem już sam fakt nadużycia posiadanej na rynku pozycji dominującej może naruszać interes publiczny. Dla oceny kwestii naruszenia interesu publicznoprawnego istotne jest także to, iż praktyki eksploatacyjne urzeczywistniają się poprzez stosunki umowne, które w okolicznościach przedmiotowej sprawy mają charakter powtarzalny. Zakwestionowane w niniejszym postępowaniu warunki umowne zamieszczono w opracowanych wzorach umów, a zawarte w oparciu o te wzory umowy regulują prawa i obowiązki uczestników tego rynku w obrocie gospodarczym.

W tym stanie rzeczy należy uznać, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. interesu publicznoprawnego, co uzasadnia ocenę jej zachowania na rynku w świetle przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ad I. sentencji niniejszej decyzji

W przedmiotowym postępowaniu antymonopolowym Prezes Urzędu postawił Wodociągom Kieleckim Sp. z o.o. – posiadaczowi sieci i przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych zarzut nadużycia pozycji dominującej poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów o zaopatrzenie w wodę, umów o odprowadzanie ścieków oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczenie w ich treści zapisów, nakładających na Usługobiorcę obowiązek usunięcia awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku nie będącym własnością Usługodawcy, zarzut nadużycia pozycji dominującej poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów o odprowadzanie ścieków oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi naprawa, remont, usuwanie awarii oraz konserwacja instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Usługodawcy, należą do

obowiązków Usługobiorcy, zarzut nadużycia pozycji dominującej poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów o zaopatrzenie w wodę oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi w przypadku zaboru wodomierza lub naruszenia plomb w zestawie wodomierzowym zawinionego przez Usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie nastąpiło z jego winy, ilość pobranej wody nalicza się jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza, zarzut nadużycia pozycji dominującej poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów o zaopatrzenie w wodę, umów o odprowadzanie ścieków oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi w razie dokonywania przez Usługobiorcę zmian w urządzeniach, przyłączach i instalacjach wodociagowych i kanalizacyjnych mających wpływ na wielkość poboru wody lub wskazania tej wielkości bez uzgodnienia z Usługodawcą, Usługodawca ma prawo do ustalenia wysokości opłat w oparciu o ilość pobranej wody, naliczonej jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających w/w zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza, co może stanowić naruszenie art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Tym samym, dla stwierdzenia stosowania powyższych praktyk ograniczających konkurencję, konieczne jest wykazanie kumulatywnego spełnienia czterech przesłanek:

- 1) stosujący praktykę jest przedsiębiorcą, który posiada na rynku właściwym pozycję dominującą,
- 2) przedsiębiorca ten narzuca określone warunki umów,
- 3) warunki te mają uciążliwy charakter,
- 4) warunki te przynoszą przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści.

Ad 1.

Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, pod pojęciem przedsiębiorcy należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, oraz jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu pkt 4, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2. Natomiast w myśl art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r., Nr 155, poz. 1095 ze zm.) - zwanej dalej: „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej” - przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Ponadto, zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do ewidencji działalności gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. są spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000147680. Zgodnie z art. 12 Kodeksu spółek handlowych

(Dz. U. z 2000 r., Nr 94, poz. 1037 ze zm.), będąc spółką kapitałową wpisaną do rejestru posiadają osobowość prawną. Nie ulega zatem wątpliwości, iż Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. są przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz powołanego wyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Praktyki ograniczające konkurencję ujawniają się na rynku właściwym. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów definiuje rynek właściwy jako rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji (art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów). Natomiast zgodnie z art. 4 pkt 10 tej ustawy przez pozycję dominującą – rozumie się pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku właściwym przekracza 40 %.

Zatem, aby wyznaczyć rynek właściwy, określoną działalność poddaje się analizie z punktu widzenia produktowego i geograficznego, a następnie określa się na tak oznaczonym rynku pozycję danego przedsiębiorcy.

W przedmiotowej sprawie towarem oferowanym nabywcom przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. są usługi zaopatrzenia w wodę za pomocą sieci wodociągowej oraz usługi odprowadzania ścieków za pomocą sieci kanalizacyjnej, które to usługi nie posiadają substytutów. Tak więc w aspekcie produktowym Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. prowadzą działalność na rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę oraz zbiorowego odprowadzania ścieków. Powyższy rodzaj działalności determinuje w niniejszej sprawie wymiar terytorialny rynku właściwego. Z uwagi na technologię dostarczania wody (za pomocą sieci wodociągowej) i odprowadzania ścieków (za pomocą sieci kanalizacyjnej) rynek w aspekcie geograficznym wyznaczony jest przez zasięg sieci wodociągowej i kanalizacyjnej eksploatowanej przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o.

W przedmiotowej sprawie rynkiem właściwym jest wobec tego lokalny rynek zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmujący obszar miasta Kielce, gminy Masłów, gminy Sitkówka-Nowiny oraz gminy Zagnańsk.

Na tak zdefiniowanym rynku właściwym Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. są monopolistą, co wynika z sieciowego charakteru urządzeń służących do dostarczania wody i odprowadzania ścieków. To właśnie dzięki sieci, Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. w stosunku do odbiorców swoich usług posiadają pozycję monopolu, co oznacza, że przedsiębiorcy i konsumenci ubiegający się o przyłączenie do sieci wodociągowej, kanalizacyjnej nie mają możliwości dokonania w tym zakresie wyboru innego przedsiębiorcy, który świadczyłby usługi substytucyjne względem usług oferowanych przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. Barierą wejścia na taki rynek jest m.in. brak racjonalności w budowie drugiej równoległej sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, która umożliwiłaby innemu przedsiębiorcy świadczenie takich samych usług. Z ekonomicznego punktu widzenia dublowanie istniejącej już sieci wodociągowej i kanalizacyjnej nie znajduje uzasadnienia. Dla odbiorców, w tym odbiorców potencjalnych funkcjonujących na obszarze objętym terytorialnym zasięgiem działalności Wodociągów Kieleckich Sp. z o.o., nie ma alternatywy dla świadczonych przez tego przedsiębiorcę usług dostawy wody i odbioru ścieków. Z tych względów przedsiębiorstwa tego rodzaju funkcjonują

w ramach monopolu. Przesądza to o posiadaniu przez nie pozycji dominującej. Należy przy tym zaznaczyć, że pojęcie alternatywnego źródła zaopatrzenia nie obejmuje możliwości zaspokojenia potrzeb zaopatrzeniowych we własnym zakresie. Aby nowe źródło zaopatrzenia mogło być uznane za alternatywne w stosunku do istniejących musi ono spełniać wymóg natychmiastowej dostępności bez ponoszenia nakładów inwestycyjnych. Na terenie objętym terytorialnym zasięgiem działalności Wodociągów Kieleckich Sp. z o.o. takie alternatywne źródło zaopatrzenia w odniesieniu do świadczonych przez nią usług dostawy wody i odbioru ścieków nie występuje.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, że Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. posiadają pozycję dominującą na rynku właściwym, to jest lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmujący obszar miasta Kielce, gminy Masłów, gminy Sitkówka-Nowiny oraz gminy Zagnańsk. Tym samym **Prezes Urzędu stwierdził, że pierwsza przesłanka art. 9 ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona.**

Ad 2.

Posiadanie przez przedsiębiorcę na rynku właściwym pozycji dominującej nie przesądza jeszcze, że dane zachowanie przedsiębiorcy można uznać za praktykę ograniczającą konkurencję. Istotną przesłanką ocenianej praktyki jest nadużywanie przez przedsiębiorcę posiadanej pozycji rynkowej, co może się objawiać między innymi poprzez narzucanie warunków zawieranych umów, które przynoszą mu nieuzasadnione korzyści. Do narzucania warunków umów dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorca wykorzystując swoją przewagę ekonomiczną w warunkach niedostatecznej konkurencji na rynku, ogranicza swobodę kształtowania treści umów ze strony kontrahentów działających pod przymusem. Dzięki posiadanej sile rynkowej dominant może nie liczyć się z wolą innych uczestników rynku, którzy zmuszeni są zaakceptować ustalone przez niego warunki umowne, nawet jeśli nie gwarantują one ekwiwalentności świadczeń. Tym samym narzuca on kontrahentom takie warunki umów, które nie miałyby racji bytu w przypadku, gdyby na rynku istniała konkurencja i możliwość wyboru oferty spośród ofert konkurujących ze sobą podmiotów gospodarczych. Istotne jest również, że przy zawieraniu wskazanych umów przedsiębiorca posługuje się opracowanymi przez siebie wzorami umów. Stosowanie opracowanych wzorów umów przy zawieraniu jednorodnych umów o charakterze masowym, jakimi są umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków wymaga jedynie aprobaty przez kontrahentów – odbiorców wody, dostawców ścieków ich warunków, jednostronnie ustalanych przez profesjonalistę. Swoboda odbiorców wody i dostawców ścieków jest wobec tego ograniczona jedynie do podpisania lub nie podpisania przedłożonej im umowy. Stanowi to o adhezyjnej naturze tych umów. W przypadku umów zawieranych w trybie adhezyjnym, dla uznania, że następuje narzucanie ich warunków wystarczające jest oferowanie ich przez dominanta w stosunkach danego rodzaju.

Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie, gdyż Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. uwzględniając podział odbiorców na grupy taryfowe oraz przedmiot świadczenia zawiera umowy w oparciu o opracowane wzory umów. Zasadą jest, że podpisujący z Wodociągami Kieleckimi Sp. z o.o. umowę z góry aprobuje jej warunki, arbitralnie ustalone przez Spółkę.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż zakwestionowane w prowadzonym postępowaniu antymonopolowym postanowienia umów zostały kontrahentom Wodociągów Kieleckich Sp. z o.o. narzucone. Tym samym **Prezes Urzędu stwierdził, że druga przesłanka art. 9 ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona.**

Ad 3 i 4.

Rozpatrując kwestię uciążliwości analizowanych warunków umowy należy zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (wcześniej Sądu Antymonopolowego) za uciążliwy uznano każdy warunek umowy, który stanowi dla jednej ze stron ciężar większy od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 22 października 1993r. sygn. akt XVII Amr 36/93). Jednocześnie Sąd podkreślał, że ustalenia w tym zakresie powinny być dokonywane według kryteriów obiektywnych, w szczególności rozważyć należy, czy w hipotetycznej sytuacji istnienia konkurencji na danym rynku właściwym, czyli rzeczywistej swobody zawierania umów i kształtowania ich treści, dominant byłby w stanie wynegocjować takie postanowienia umowne (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 29 grudnia 1992 r. sygn. akt XVII Amr 68/93).

Z kolei osiągnięte przez przedsiębiorcę stosującego praktykę ograniczającą konkurencję nieuzasadnione korzyści są odpowiednikiem uciążliwych warunków umów w warunkach ekwiwalentności wzajemnych świadczeń stron umowy i oznaczają sytuację korzystniejszą od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. Nieuzasadnione korzyści powinny pozostawać w logicznym związku przyczynowym z narzuconymi kontrahentowi uciążliwymi warunkami umowy.

Nieuzasadnione korzyści mogą pojawić się po stronie przedsiębiorcy narzucającego uciążliwe warunki umów już w chwili zawarcia umowy lub też w okresie późniejszym, gdy zaistnieją okoliczności przewidziane w umowie pozwalające na wykorzystanie uciążliwego zapisu. Należy podkreślić, iż sama możliwość wystąpienia skutków praktyki ograniczającej konkurencję (w tym przypadku faktycznego osiągnięcia przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. nieuzasadnionych korzyści z tytułu realizacji uciążliwych warunków umownych) nie stanowi przeszkody dla stwierdzenia naruszenia art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Dla bytu praktyki nie jest bowiem konieczne wystąpienie negatywnego skutku w postaci eksploatacji pozycji rynkowej w warunkach ograniczonej konkurencji. Wystarczy, że zaistniało zagrożenie wystąpienia takiego skutku. Praktyką ograniczającą konkurencję jest już bowiem sama próba osiągnięcia przez przedsiębiorcę zajmującego pozycję dominującą na rynku określonego skutku (por. E. Modzelewska-Wąchał Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Wyd. Twigger, Warszawa 2002, s. 97).

Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie również w orzecznictwie antymonopolowym, zgodnie z którym dla zaistnienia praktyki ograniczającej konkurencję istotne jest, aby skutki praktyki ograniczającej konkurencję mogły wystąpić na rynku (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 23 czerwca 1999 r. sygn. akt XVII Ama 26/99). W wyroku z dnia 7 lipca 2004 r. (sygn. akt XVII Ama 65/03) Sąd orzekł, iż nie jest konieczne udowodnienie faktycznego stosowania przez przedsiębiorcę praktyki monopolistycznej, ani też osiągnięcia z tego tytułu nieuzasadnionych korzyści. Z treści art. 1 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wynika, że jej reżimowi podlegają nie tylko praktyki ograniczające konkurencję, które wywołały bądź aktualnie wywołują skutki na terenie Polski, ale również praktyki, które choćby tylko hipotetycznie, mogą wywoływać takie skutki. Podobne stanowisko wyraził wcześniej Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 12 maja 1997 r. (sygn. akt I CKN 114/97) wskazał, że istota rozpoznawanej sprawy nie sprowadza się do tego, czy przedsiębiorca, któremu postawiono zarzut naruszenia ustawy antymonopolowej odnosi korzyści z całości prowadzonej działalności gospodarczej, lecz do tego, czy w zawieranych umowach zastrzega sobie nieuzasadnione korzyści. Prezes Urzędu ma zatem obowiązek oceniać zachowania przedsiębiorcy od strony skutków, jakie zachowania te mogą nawet hipotetycznie wywołać na

ryнку.

Zarzuty Prezesa Urzędu dotyczą między innymi zapisów, zgodnie z którymi obowiązek usunięcia awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku nie będącym własnością Wodociągów Kieleckich Sp. z o.o. oraz obowiązek naprawy, remontu, usuwania awarii oraz konserwacja instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Wodociągów Kieleckich Sp. z o.o. należą do obowiązków Usługobiorcy.

Tak więc Spółka odpowiedzialność za niezawodne działanie przyłączy uzależnia od prawa własności i to bez względu na to, czy odcinek ten jest położony w granicach nieruchomości, czy też nie.

Stosownie do art. 2 pkt 5 i 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków:

- przyłączy kanalizacyjne jest to odcinek przewodu łączącego wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości odbiorcy usług z siecią kanalizacyjną, za pierwszą studzienką, licząc od strony budynku, a w przypadku jej braku do granicy nieruchomości gruntowej;
- przyłączy wodociągowe jest to odcinek przewodu łączącego sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy wraz z zaworem za wodomierzem głównym

W przypadku przyłącza kanalizacyjnego definicja ustawowa mówi wprost, że przyłączem jest odcinek za pierwszą studzienką od strony budynku, a w przypadku jej braku do granicy nieruchomości gruntowej.

Sprawę tą rozstrzygnął również Sąd Najwyższy w dniu 13 września 2007 r. (sygn. akt III CZP 79/07) podejmując uchwałę o treści: *„Wybudowany z własnych środków przez odbiorcę usług zbiorowego odprowadzania ścieków odcinek przewodu kanalizacyjnego łączący wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości tego odbiorcy z istniejącą siecią kanalizacyjną stanowi w części leżącej poza granicą jego nieruchomości gruntowej urządzenie kanalizacyjne, o jakim mowa w art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu”*. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy stwierdził, iż *„znowelizowane brzmienie art. 2 ust. 5 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu stanowi zatem niewątpliwie wyraz woli ustawodawcy, który przez zmienioną definicję przyłącza dążył do ograniczenia kosztów przyłączenia ponoszonych przez podmioty przyłączane. Skłania to do interpretacji, zgodnie z którą – w razie braku studzienki – przyłączem kanalizacyjnym w rozumieniu art. 2 ust. 5 jest odcinek przewodu między granicą nieruchomości gruntowej a budynkiem podmiotu przyłączanego”*.

W przypadku przyłącza wodociągowego mowa jest o granicy przyłącza jako o zaworze za wodomierzem głównym. Skoro zgodnie z art. 7 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków osoby reprezentujące przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, po okazaniu legitymacji służbowej i pisemnego upoważnienia, mają prawo wstępu na teren nieruchomości lub do obiektu budowlanego (...), w celu:

- pkt 1 – zainstalowania lub demontażu wodomierza głównego,
- pkt 5 - odcięcia przyłącza wodociągowego lub przyłącza kanalizacyjnego lub założenia plomb na zamkniętych zaworach odcinających dostarczenie wody do lokalu ,

oznacza to jednoznacznie, że zawór za wodomierzem głównym znajduje się na terenie nieruchomości, a co za tym idzie poza granicą nieruchomości nie mamy już do czynienia według ustawodawcy z przyłączem wodociągowym.

Należy również zwrócić uwagę na stanowisko Ministerstwa Budownictwa Departamentu Polityki Miejskiej i Rewitalizacji z dnia 8 marca 2007 r. (znak: BR1m-053-22/07/359), iż „(...) definicje przyłączy muszą być zgodne z regulacjami prawa cywilnego – właściciel nieruchomości może posiadać przewody, które są trwale połączone z nieruchomością, jedynie w takiej części, w jakiej ta rzecz usytuowana została w granicach jego nieruchomości. Przyłączem jest więc przewód położony w obrębie nieruchomości, przewody poza nieruchomością należą do sieci.”

Nie bez znaczenia jest też stanowisko Zastępcy Dyrektora Departamentu Mieszkalnictwa Ministerstwa Infrastruktury zaprezentowane w czasie prac sejmowej Komisji Infrastruktury (Biuletyn nr 4247/IV). Zgodnie z tym stanowiskiem definicje przyłączy „muszą być interpretowane spójnie z przepisami art. 47 i 49 Kodeksu cywilnego. Przedłożyłam również członkom Komisji pismo z Ministerstwa Pracy i Gospodarki skierowane do wszystkich urzędów marszałkowskich w sprawie wykorzystania funduszy europejskich przeznaczonych na rozwój regionalny. W nich także jest przedstawiona opinia, iż przyłączem jest ten odcinek przewodu, który leży pod gruntem właściciela nieruchomości. Proszę także wziąć pod uwagę brzmienie art. 5 ust. 2 ustawy matki, gdzie jest powiedziane, że odbiorca usług odpowiada wyłącznie za posiadane przez niego odcinki przyłączy (zgodnie z ustawą wodociągowych i kanalizacyjnych – przyp. Prezes Urzędu). Jeślibyśmy przyjęli interpretację, że odcinkiem przyłącza jest również ta część przewodu, która leży pod gruntem nienależącym do odbiorcy usług, to za tę część przewodu nikt by nie odpowiadał, ponieważ byłby w posiadaniu innych osób fizycznych bądź prawnych”.

Szczególnie skomplikowany status prawny przyłączy podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2006 r. (sygn. akt III CZP 105/05). Przyłącze spaja dwie odrębne całości prawne – instalację należącą do sieci, czyli instalację zewnętrzną oraz instalację wewnętrzną. Granica między obu tymi instalacjami jest zarazem granicą własności urządzeń. Z kolei przyłącze jest elementem łączącym te dwie odrębne całości, silnie związanym fizycznie i funkcjonalnie z instalacją zarówno zewnętrzną, jak i wewnętrzną. Sąd Najwyższy analizując status prawny przyłącza po dniu 1 czerwca 1984 r. stwierdził, iż „(...) trudno uznać je za część składową instalacji wewnętrznej odbiorcy, skoro służą połączeniu tej właśnie instalacji z siecią przedsiębiorstwa, a przy tym zwykle wykracza poza granice nieruchomości odbiorcy. W tej sytuacji należy przyjąć, że przyłącze jest odrębną rzeczą ruchomą, która wchodzi w skład sieci.”

Ponieważ przyłącze jest odrębną rzeczą ruchomą objętą treścią art. 49 k.c., a zatem wchodzącą z chwilą przyłączenia do sieci w skład sieci przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego to musi to wywierać wpływ na rozdział odpowiedzialności za niezawodne działanie tych urządzeń. Skoro w świetle art. 5 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, odbiorca usług odpowiada za zapewnienie niezawodnego działania, a więc za stan przyłączy i instalacji, które posiada, a z chwilą przyłączenia do sieci traci posiadanie przyłącza, to za jego stan, a więc za usuwanie awarii, naprawy, remonty oraz jego konserwację nie może odpowiadać. Podkreślenia wymaga fakt, że dzieje się tak niezależnie od tego, czy odbiorca pozostanie właścicielem przyłącza oraz, jeśli tak, jaki tytuł prawny do korzystania z przyłącza uzgodnią między sobą strony umowy o zaopatrzenie w wodę i odbiór ścieków.

Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. uzależniły zaś odpowiedzialność za niezawodne działanie przyłączy tylko od prawa jego własności. W przypadku gdy kwestie własności pozostają nieuregulowane, to i tak odpowiedzialność ponosi usługobiorca, gdyż Spółka w umowach zamieściła postanowienie o treści: „Usługobiorca oświadcza, że: (...) zostały uregulowane

wszystkie sprawy formalno-prawne związane z wykonanymi przyłączami: wodociągowym i kanalizacyjnym". W związku z tym w każdym przypadku awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem oraz awarii przyłączy kanalizacyjnych, których Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. nie są właścicielem, bez względu na to, czy odcinki te leżą w nieruchomości usługobiorcy, czy też poza nią obowiązek i koszty ich usunięcia spoczywają na usługobiorcy.

W roku 2009 Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. usunęły 10 awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku nie będącym własnością Usługodawcy. Wszystkie te awarie miały miejsce poza nieruchomością odbiorcy, ale kosztami ich sunięcia zostali obciążeni odbiorcy usług.

Ponadto o tym, że Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. faktycznie stosują tak zapisy kwestionowane przez Prezesa Urzędu, świadczy zawiadomienie mieszkańców ulicy Jeleniowskiej, których część przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych jest położona pod tą ulicą. Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. nie wyraziły zgody na zmianę kwestionowanych zapisów, twierdząc w piśmie HS/4480/1920/2008 z dnia 4 sierpnia 2008 r. skierowanym do mieszkańców, że: *„Przyłącze wodociągowe jak i kanalizacyjne na całej długości stanowi własność Inwestora (usługobiorcy). Granicę własności stanowi miejsce włączenia przyłącza sieci.”*

Biorąc powyższe pod uwagę, uznać należy jednocześnie, że warunki umów o zaopatrzenie w wodę, umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz umów o odprowadzanie ścieków nakładających na Usługobiorcę obowiązek usunięcia awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem na odcinku, który nie jest własnością Usługodawcy oraz obowiązek naprawy, remontu, usuwania awarii, konserwacji instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Usługodawcy bez względu na to, czy odcinek ten jest położony w granicach nieruchomości, czy też nie są dla usługobiorców uciążliwe. W hipotetycznej sytuacji istnienia konkurencji na rynku i rzeczywistej swobody zawierania umów oraz kształtowania ich treści, Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. nie byłyby w stanie wynegocjować zapisów umów oznaczających przerzucenie ww. odpowiedzialności na odbiorcę, z co najmniej dwóch powodów. Po pierwsze, obowiązek usuwania awarii, konserwacji, naprawy, remontu przyłączy na odcinkach leżących poza granicami nieruchomości odbiorcy nie znajduje odzwierciedlenia w obowiązującym porządku prawnym, a po drugie jest to związane ze znacznymi kosztami.

Nieuzasadnione korzyści osiągnane przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. w analizowanej sytuacji polegają na obciążaniu odbiorców usług kosztami usunięcia awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem, kosztami naprawy, remontu, usuwania awarii i konserwacji instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych, co jest bezpośrednią konsekwencją narzucania w treści umów, zakwestionowanych w niniejszej decyzji postanowień regulujących przesłankę odpowiedzialności. W toku niniejszego postępowania Prezes Urzędu ustalił, iż Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. w roku 2009 osiągnęły z tytułu kwestionowanych zapisów umów przychody w wysokości co najmniej (tajemnica przedsiębiorcy) zł. Biorąc pod uwagę, że Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. nie określiły, ile awarii sieci kanalizacyjnej miało miejsce poza nieruchomością odbiorcy usług, a na obszarze działalności Spółki są również miejsca, gdzie sieć kanalizacyjna jest położona środkiem ulicy lub tylko po jednej jej stronie, można przyjąć, że wśród usuniętych na koszt odbiorców usług awarii instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych nie będących własnością Usługodawcy były awarie na odcinkach leżących poza granicami nieruchomości odbiorcy, a tym samym nieuzasadnione korzyści Spółki mogą być o wiele wyższe niż wskazana powyżej kwota.

Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o., kwestionując zasadność postawionych przez Prezesa Urzędu zarzutów, podkreśliły przede wszystkim „odrębność” sieci i przyłącza wskazując, iż ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków zawiera definicję zarówno pojęcia sieć, jak i przyłącze oraz wskazuje odrębne uregulowania dotyczące sieci i przyłącza. Prezes Urzędu tego nie kwestionuje, ale kluczowe dla niniejszej sprawy jest określenie granicy między siecią a przyłączem oraz co ściśle się z tym wiąże „granic” odpowiedzialności za nie. Jak wykazał Prezes Urzędu w toku niniejszego postępowania przyjęcie przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. własności, jako jedynego kryterium odpowiedzialności za usunięcie awarii na przyłączy wodociągowym przed wodomierzem, za naprawę, remont, usuwanie awarii, konserwację instalacji kanalizacyjnej i przyłączy kanalizacyjnych bez względu na to, czy odcinek ten jest położony w granicach nieruchomości, czy też nie, wskazuje, iż Spółka granice te określa inaczej niż ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz nakłada na swoich kontrahentów obowiązki – koszty, których nie powinni oni ponosić.

W ocenie Prezesa Urzędu chybiona jest również argumentacja powołująca się na ekonomiczne uzasadnienie stosowania przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. kwestionowanych postanowień i odwołanie się Spółki do przepisów rozporządzenia w sprawie określenia taryf. Spółka wyjaśniała, iż przyjmując na siebie obowiązki usuwania awarii przyłączy wodociągowych, w świetle ustawy o rachunkowości koszty te musiałaby określić jako koszty utrzymania i eksploatacji sieci. Koszty utrzymania i eksploatacji sieci są uwzględniane przy ustalaniu niezbędnych przychodów dla potrzeb obliczenia taryfowych cen i stawek opłat. Czyli koszty usuwania awarii przyłączy ponosiliby w cenie 1 m³ wody/ścieków wszyscy odbiorcy usług, co w opinii Spółki nie ma uzasadnienia w przepisach prawa, a wręcz mogłoby naruszać obowiązek zapewnienia przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne zapewnienia kalkulacji cen stawek i opłat w sposób eliminujący subsydiowanie skrośne. W toku postępowania Prezes Urzędu ustalił, że Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. są właścicielami 2.654 przyłączy wodociągowych i 973 przyłączy kanalizacyjnych. Z przyłączy tych korzystają członkowie Międzygminnego Związku Wodociągów i Kanalizacji (jedynego wspólnika Wodociągów Kieleckich Sp. z o.o.). Usuwanie awarii tych przyłączy, zgodnie z kwestionowanymi przez Prezesa Urzędu postanowieniami należy do ich właściciela, czyli Wodociągów Kieleckich Sp. z o.o., a koszty usuwania tych awarii, jak wyjaśniła Spółka określa jako koszty utrzymania i eksploatacji sieci, które są uwzględniane przy określaniu taryf. Tak więc wszyscy odbiorcy wody/dostawcy ścieków zostają obciążeni kosztami usunięcia awarii przyłączy będących własnością Spółki, co w powyższej opinii samej Spółki nie ma uzasadnienia w przepisach prawa, a nawet je narusza. Przyjęcie takiego sposobu finansowania awarii przyłączy będących własnością Spółki zaprzecza mocno podkreślanej przez Spółkę „odrębności” technicznej sieci i przyłącza, która jest bez znaczenia w sytuacji gdy właścicielem sieci i przyłącza jest Spółka mogąca zgodnie z rozporządzeniem w sprawie określenia taryf koszty utrzymania przyłączy zaliczyć się do kosztów utrzymania i eksploatacji sieci.

Ponadto Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. zastrzegły, iż w przypadku zaboru wodomierza lub naruszenia plomb w zestawie wodomierzowym zawinionego przez Usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie nastąpiło z jego winy lub w razie dokonywania przez Usługobiorcę zmian w urządzeniach, przyłączach i instalacjach wodociągowych i kanalizacyjnych mających wpływ na wielkość poboru wody lub wskazania tej wielkości bez uzgodnienia z Usługodawcą, pobraną w tym okresie wodę naliczą jako średnie zużycie wody z 6 miesięcy poprzedzających to zdarzenie pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza.

Ustawodawca regulując kwestie zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków miał do wyboru dwie podstawowe metody uregulowania tychże stosunków prawnych. Mógł je poddać reżimowi prawa administracyjnego bądź poddać je regulacjom cywilnoprawnym. Wybór jednej z tych metod uregulowania dostarczania wody i odprowadzania ścieków nie ma jedynie charakteru organizacyjno-technicznego, ale wywołuje określone daleko idące konsekwencje prawne. Przed wejściem w życie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków problematykę tę regulowało Prawo wodne, w którym ustawodawca przyjął ewidentnie administracyjno-prawną metodę regulacji tychże stosunków prawnych. Pod rządami obecnie obowiązującej ustawy regulacje poddane zostały reżimowi prawa cywilnego, gdzie podstawową rolę pełni umowa. Należy jednak podkreślić, że pomimo poddania dostarczania wody i odprowadzania ścieków regulacji cywilnoprawnej, ustawodawca określił także pewne prawa i obowiązki stron tego stosunku prawnego w samej ustawie i sformułował je w przepisach bezwzględnie obowiązujących, przy czym strony umowy nie tylko nie mogą wyłączyć możliwości stosowania tego przepisu, ale nawet nie mogą go zmodyfikować.

Takimi przepisami są przepisy określające zasady współpracy przedsiębiorstw z odbiorcami usług, w tym wprowadzone do ustawy przepisy karne. Podstawowym dobrem chronionym przez te przepisy jest interes przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych oraz środowisko naturalne. Przepisy te mają chronić interes ekonomiczny przedsiębiorstw świadczących usługi w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, gdyż poprzez penalizację wyeliminowane mają zostać przypadki między innymi zaboru wodomierza, naruszenia plomb w zestawie wodomierzowym, dokonywania zmian w urządzeniach, przyłączach i instalacjach wodociągowych i kanalizacyjnych mających wpływ na wielkość poboru wody lub wskazania tej wielkości. Ustawodawca w art. 28 ust. 2 pkt 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków wskazuje, że karze grzywny do 5.000 zł. podlega także ten kto uszkadza wodomierz główny, zrywa lub uszkadza plomby umieszczone na wodomierzach, urządzeniach pomiarowych lub zaworze odcinającym, a także wpływa na zmianę, zatrzymanie lub utratę właściwości lub funkcji metrologicznych wodomierza głównego lub urządzenia pomiarowego. Jest to jedyna sankcja jaką przewiduje ustawodawca, a przepis ten jest bezwzględnie obowiązujący i nie może być przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne umownie modyfikowany, tj. rozszerzany o inne sankcje.

Kwestie te zostały przez ustawodawcę uregulowane kompleksowo, gdyż określa on również sposób rozliczeń zużytej wody w takich przypadkach. Należy wskazać tu rozporządzenie Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 roku w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 127, poz. 886) – zwane dalej: „rozporządzeniem w sprawie określania taryf”, które w § 18 ust. 1 wskazuje, iż w przypadku stwierdzenia nieprawidłowego działania wodomierza głównego ilość pobranej wody ustala się na podstawie średniego zużycia wody w okresie 3 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności działania wodomierza, a gdy nie jest to możliwe – na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczby miesięcy nieprawidłowego działania wodomierza. Stanowisko takie wyraził również Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 5 listopada 2008 r. sygn. akt VI ACa 525/08 - wskazując, iż sposób ustalania należności za wodę w przypadkach uszkodzenia lub zaboru wodomierza przez odbiorcę nie powinien odbiegać od przewidzianych w tym zakresie regulacji prawnych, stanowiących wskazówki dla prawidłowego obliczania należności za wodę. Sąd wskazał tu ww. rozporządzenie w sprawie określania taryf, podkreślając, iż bez znaczenia pozostaje przyczyna niesprawności

wodomierza.

W związku z powyższym arbitralnie ustalone przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. zasady ustalania zryczałtowanej ilości wody będącej podstawą rozliczenia w wypadku zaboru wodomierza lub naruszenia plomb w zestawie wodomierzowym zawinione przez Usługobiorcę lub wykazania, że uszkodzenie nastąpiło z jego winy lub w razie dokonywania przez Usługobiorcę zmian w urządzeniach, przyłączach i instalacjach wodociągowych i kanalizacyjnych mających wpływ na wielkość poboru wody lub wskazania tej wielkości bez uzgodnienia z Usługodawcą nie mają uzasadnienia w przepisach prawa, są więc nienależnym świadczeniem. Nienależne świadczenie jest zaś szczególnym przypadkiem bezpodstawnego wzbogacenia.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż zakwestionowane w prowadzonym postępowaniu antymonopolowym postanowienia umowy są dla odbiorców wody uciążliwe i przynoszą Wodociągom Kieleckim Sp. z o.o. nieuzasadnione korzyści. Tym samym **Prezes Urzędu stwierdził, że trzecia i czwarta przesłanki art. 9 ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zostały spełnione.**

Reasumując, w przedmiotowym postępowaniu Prezes Urzędu wykazał, że Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. posiadają na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmujący obszar miasta Kielce, gminy Masłów, gminy Sitkówka-Nowiny oraz gminy Zagnańsk pozycję dominującą, kwestionowane w niniejszym postępowaniu postanowienia umowy zostały odbiorcom wody i dostawcom ścieków narzucone, mają dla nich charakter uciążliwy i przynoszą Wodociągom Kieleckim Sp. z o.o. nieuzasadnione korzyści. Tym samym **Prezes Urzędu stwierdził, że zostało udowodnione naruszenie przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. zakazu zawartego w art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.**

W toku niniejszego postępowania Prezes Urzędu ustalił, że Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. opracowały nowy wzorzec umowy. We wzorcu tym Spółka zmieniła kwestionowane w pkt. I.3 i I.4 sentencji decyzji postanowienia w ten sposób, że w przypadku zaistnienia określonych okoliczności, ilość pobranej wody naliczać będzie jako średnie zużycie wody z 3 miesięcy poprzedzających te okoliczności pomnożone przez współczynnik 2, lecz nie mniej niż wskazanie wodomierza.

W ocenie Prezesa Urzędu zmienione postanowienia nadal są dla odbiorców usług uciążliwe, gdyż nakładają na nich obowiązek świadczenia pieniężnego, które nie ma uzasadnienia w obowiązującym porządku prawnym, a Spółce przynosi nieuzasadnione korzyści, gdyż jest źródłem jej bezpodstawnego wzbogacenia.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt. I.1, I.2, I.3 i I.4 sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 106 ust 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w swojej decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 6, w zakresie niewyłączonym na podstawie art. 7 i art. 8, lub naruszenia zakazu określonego w art. 9. Z treści powyższego przepisu wynika, iż ww. kara ma charakter fakultatywny, a zatem od Prezesa Urzędu zależy – w ramach uznania administracyjnego – uznanie w decyzji zasadności nałożenia kary pieniężnej wraz z określeniem jej wysokości.

Wprawdzie ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, nie zawiera katalogu przesłanek, od których uzależniona jest decyzja o nałożeniu kary, jednakże art. 111 wskazuje, że ustalając wysokość kary Prezes Urzędu winien wziąć pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy oraz zgodnie z art. 130 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uwzględnić również okoliczność naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Ustalając wysokość kary pieniężnej w decyzjach stwierdzających naruszenie zakazów określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu winien zatem uwzględnić wagę tego naruszenia, rozmiar skutków stosowanej praktyki ograniczającej konkurencję, bądź praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, jak również zaistniałe okoliczności obciążające i łagodzące.

W kwestii natury naruszenia Prezes Urzędu wyróżnia naruszenia bardzo poważne, do których należy zaliczyć przede wszystkim szczególnie szkodliwe horyzontalne ograniczenia konkurencji, jak również przypadki nadużywania pozycji dominującej mające na celu lub prowadzące do eliminacji konkurencji na rynku, naruszenia poważne, do których należy zaliczyć przede wszystkim porozumienia horyzontalne nie zaliczane do najpoważniejszych naruszeń, porozumienia pionowe wpływające na cenę lub warunki oferowania produktu, przypadki nadużywania pozycji dominującej mające na celu lub prowadzące do istotnego ograniczenia konkurencji lub dotkliwej eksploatacji kontrahentów lub konsumentów, naruszenia mniej poważne niż wyżej wymienione (naruszenia pozostałe), do których należą m.in. porozumienia wertykalne nie dotyczące ceny lub możliwości odsprzedaży towaru, jak również przypadki nadużywania pozycji dominującej o mniejszej wadze.

Ustalenie wysokości kary dla praktyk stwierdzonych w pkt I.1 i I.2 sentencji niniejszej decyzji.

Biorąc pod uwagę, że praktyki opisane w punktach I.1 i I.2 sentencji niniejszej decyzji są tożsame w zakresie ich uciążliwości oraz stanowią źródło takich samych korzyści po stronie Przedsiębiorstwa Komunalnego Sp. z o.o., Prezes Urzędu przy nakładaniu kary potraktował je jako jedno naruszenie.

W ocenie Prezesa Urzędu każde ze stwierdzonych naruszeń mieści się w kategorii naruszeń pozostałych, gdyż pomimo charakteru eksploatacyjnego tej praktyki korzyści finansowe, jakie Spółka może osiągnąć z jej stosowania mogą wystąpić sporadycznie. Biorąc pod uwagę, że rynek, na którym stosowana jest praktyka jest rynkiem niezwykle istotnym dla działania przedsiębiorców, jak i życia konsumentów, Spółka jest monopolistą naturalnym i tym samym nie istnieje możliwość powstania na tym rynku konkurencji oraz fakt, że naruszenia te prowadzą jednak do eksploatacji kontrahentów, co było przedmiotem zawiadomienia złożonego Prezesowi Urzędu uznał on, że karę za każdą stwierdzoną w pkt I.1 i I.2 sentencji decyzji praktykę należało określić na poziomie określonym dla kategorii naruszeń pozostałych tj. (tajemnica przedsiębiorcy) % przychodu Spółki.

Jednocześnie mając na uwadze fakt, iż Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. faktycznie wprowadziła naruszenia w życie i osiągnęła z ich stosowania korzyści finansowe karę tę należało podnieść o 10 %.

Ustalając wysokość kary Prezes Urzędu bierze pod uwagę również długotrwałość praktyki, gdyż na taką potrzebę wskazuje wprost treść art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Czynnikiem ten ma odzwierciedlać wpływ czasu stosowania naruszenia na z jednej strony straty ponoszone przez kontrahentów, a z drugiej na korzyści uzyskiwane przez przedsiębiorcę stosującego praktyki. Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. zawierała umowy w oparciu

o wzorce umów zawierające kwestionowane postanowienia od roku 2007 a więc można uznać, że stosownie praktyki było długotrwałe, co przemawia za dalszym podwyższeniem wysokości kary o 10%.

Ustalając wysokość nałożonej kary pieniężnej, Prezes Urzędu wziął również pod uwagę, czy w sprawie występują okoliczności łagodzące lub obciążające. Zdaniem Prezesa Urzędu brak jest okoliczności łagodzących. W szczególności należy zauważyć, że Spółka nie zaniechała naruszenia, a tym bardziej nie usunęła dobrowolnie jego skutków. Nie można także stwierdzić, by w toku postępowania Spółka szczególnie przysłużyła się do jego sprawnego przeprowadzenia. Zdaniem Prezesa Urzędu brak jest również okoliczności obciążających, które wpływałyby na ustalenie kary na wyższym poziomie.

W tym świetle Prezes Urzędu uznał, że wadze naruszeń ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów odpowiada kara w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy)% kary maksymalnej przewidzianej za naruszenie zakazu określonego w art. 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tym samym kara za naruszenie po zaokrągleniu do pełnych kwot wynosi 93.124 zł.

Ustalenie wysokości kary dla praktyk stwierdzonych w pkt I.3 i I.4 sentencji niniejszej decyzji.

Biorąc pod uwagę, że praktyki opisane w punktach I.3 i I.4 sentencji niniejszej decyzji są tożsame w zakresie ich uciążliwości oraz stanowią źródło takich samych korzyści po stronie Przedsiębiorstwa Komunalnego Sp. z o.o., Prezes Urzędu przy nakładaniu kary potraktował je jako jedno naruszenie.

W ocenie Prezesa Urzędu każde ze stwierdzonych naruszeń nie ma bardzo poważnego lub poważnego charakteru i mieści się w kategorii naruszeń pozostałych, gdyż pomimo charakteru eksploatacyjnego tej praktyki korzyści finansowe, jakie Spółka może osiągnąć z jej stosowania mogą wystąpić sporadycznie. Jednak biorąc pod uwagę, że rynek na którym stosowana jest praktyka jest rynkiem niezwykle istotnym dla działania przedsiębiorców, jak i życia konsumentów, Spółka jest monopolistą naturalnym i tym samym nie istnieje możliwość powstania na tym rynku konkurencji Prezes Urzędu uznał, że karę za każdą stwierdzoną praktykę należało określić na poziomie (tajemnica przedsiębiorcy) % przychodu Spółki.

W toku postępowania nie zostało stwierdzone, aby Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. faktycznie osiągnęła ze stosowania tych naruszeń korzyści finansowe, a ich skutki są tylko potencjalne, w związku z tym wysokość kary ustalona w poprzednim etapie została obniżona o 10%.

Ustalając wysokość kary Prezes Urzędu bierze pod uwagę również długotrwałość praktyki, gdyż na taką potrzebę wskazuje wprost treść art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Czynnikiem ten ma odzwierciedlać wpływ czasu stosowania naruszenia na z jednej strony straty ponoszone przez kontrahentów, a z drugiej na korzyści uzyskiwane przez przedsiębiorcę stosującego praktyki. Długotrwałość nie wpływa na korzyści osiągnane z antykonkurencyjnego zachowania, jeżeli naruszenie miało tylko potencjalne skutki. Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. zawierała umowy w oparciu o wzorce umów zawierające kwestionowane postanowienia od roku 2007 a więc można uznać, że stosownie praktyki było długotrwałe, jednak ze względu na to, że naruszenie miało potencjalne skutki, długotrwałość nie wpłynęła w tym przypadku na zmianę wymiaru kary.

Ustalając wysokość nałożonej kary pieniężnej, Prezes Urzędu wziął również pod uwagę,

czy w sprawie występują okoliczności łagodzące lub obciążające. Zdaniem Prezesa Urzędu brak jest okoliczności łagodzących. W szczególności należy zauważyć, że Spółka nie zaniechała naruszenia, a tym bardziej nie usunęła dobrowolnie jego skutków. Nie można także stwierdzić, by w toku postępowania Spółka szczególnie przysłużyła się do jego sprawnego przeprowadzenia. Zdaniem Prezesa Urzędu brak jest również okoliczności obciążających, które wpływałyby na ustalenie kary na wyższym poziomie.

W tym świetle Prezes Urzędu uznał że wadze naruszeń ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów odpowiada kara w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy) % kary maksymalnej przewidzianej za naruszenie zakazu określonego w art. 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tym samym kara za naruszenie po zaokrągleniu do pełnych kwot wynosi 20.780 zł.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt II.1 i II.2 sentencji niniejszej decyzji.

Ad III. sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 tej ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku organ antymonopolowy stwierdził naruszenie przepisów tejże ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania.

Niniejsze postępowanie antymonopolowe zostało wszczęte z urzędu. W jego wyniku Prezes Urzędu w punkcie I sentencji przedmiotowej decyzji stwierdził naruszenie art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o. Zgodnie z art. 263 § 1 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z prowadzoną w toku tego postępowania korespondencją. W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił obciążyć Spółkę kwotą kosztów w wysokości 46 zł (słownie: czterdzieści sześć złotych) stanowiących koszty wysyłki pism wystosowanych do Spółki.

W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił jak w pkt. III sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Przedsiębiorca jest zobowiązany do wpłaty kary pieniężnej w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Zgodnie z art. 264 § 1 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów koszty niniejszego postępowania Przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231 000000 w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

Jednak w przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt III sentencji niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 264 § 2 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479³² § 1 i 2 k.p.c., przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury*

Barbara Romańczak-Graca

Otrzymuje:

Wodociągi Kieleckie Sp. z o.o.

ul. Krakowska 64
25-701 Kielce